

Mand i København, som vi ville kalde for A. Han averterer om en mørkebrun Hoppe, som er 9 Kvarter stor, og som ikke er bange for noget. Saadan lyder efter Kendelsen hans Avertissement. Jeg vil gøre opmærksom paa, at dette er et kortfattet Referat i Ugeskrift for Retsvæsen, og jeg har ikke haft Lejlighed til at se Kilderne efter, saa naar jeg refererer disse Ting, bliver det ogsaa kortfattet, og jeg vil ikke have videre Ansvar end det, der kan paalægges mig, for, hvad jeg refererer. Altsaa A averterer om denne mørkebrune Hoppe paa 9 Kvarter, som ikke er bange for noget, og ovre i Nyborg — tror jeg nok det var, men det er ogsaa ligegyldigt — sidder en Mand, der har Lyst til at faa en saadan Hoppe. Han skriver til en Ven her i København: Gaa ud og se paa den Hoppe! Men han viser ham ikke Avertissementet, saa vedkommende ved ikke, at det skal være en mørkebrun Hoppe, og heller ikke, at den skal være 9 Kvarter, og han ved vel sagtens heller ikke noget om Skyheden, men det kan jeg nu ikke helt paastaa. Vennen prøver Dyret og skriver over til Nyborg, at han har prøvet det og ikke fundet det sky ved at køre med det i København. Saa tager Sælgeren sin Hest, bringer den paa Banen og sender den med Efterkravsbrev over til Nyborg — hvis det nu er Nyborg. For overhovedet at komme i Berøring med Hesten maa Manden derovre betale Efterkravet; først saa kan han faa sin mørkebrune Hoppe hjem. Da han saa skal til at se paa den, viser det sig, at denne mørkebrune Hoppe lider af forskellige Fejl. Jeg maa gøre opmærksom paa, at det skulde være en Hoppe, men jeg ved ikke med Bestemthed, om Modtageren havde gjort Regning paa at have den til Tillægsdyr til at lægge Føl til efter, men da det er almindeligt paa Fyn, at de lægge til efter saadanne smaa mørkebrune Hopper, vil jeg antage, at det var ham om at gøre at faa en Hoppe, der kunde bruges til Tillæg. Dog, det ved jeg ikke. Men da han kommer hjem med Dyret, ser han nogle mærkelige Ting. For det første er Hesten ikke brun. Han reklamerer, lige saa snart han faar den hjem, for han kan se, det passer ikke, og der bliver Voldgiftssag, og saa kommer han frem med sit: Hesten er ikke brun. Naa, siger Voldgiftsmændene, den er ikke brun, men man kan se, at den er nylig klippet, den er saadan musegraa, og vi kunne slet ikke afgøre, hvad Farve den faar, naar Haaret vokser ud igen. Ja, kanske Kong Salomon vilde have dømt lige saadan, men vi skulde dog

være komne lidt længere frem, end man var den Gang, da man beundrede den Slags Visdom. Dernæst viser det sig — som hestekyndig Mand har han naturligvis set det straks —, at det var Pokker ikke en Hoppe, men en Vallak, og det maatte Sælgeren indrømme. Dernæst gjorde Køberen gældende, at den manglede $1\frac{1}{2}$ Tomme i de 9 Kvarter. Han lod en Dyr læge maale den, og den manglede $1\frac{1}{2}$ Tomme i de 9 Kvarter. De Herrer hestekyndige Medlemmer ville vide, at paa en saa lille Størrelse som 9 Kvarter er $1\frac{1}{2}$ Tomme en grov Difference i Dyrets Værdi. Dette var der en Dyr læge-attest for. Men Voldgiftsretten var meget vanskelig at overbevise. Skønt det skulde være en Hoppe, men var en Vallak, finder den Vanskeligheder ved at forstaa hele Sagen alligevel, og da Dyr lægen sender en Attest om, at Hesten manglede $1\frac{1}{2}$ Tomme i de 9 Kvarter, svarer Voldgiftsretten i sin Kendelse: Ja, men du har ikke oplyst, om du har maalt med Stangmaal eller med Baandmaal —, saa havde Voldgiftsmændene klaret det Spørgsmaal. Manden tog saa Dyret ud og kørte med det, og da det saa et Automobil, tog Pokker ved det; altsaa, det blev nervøst for Automobiler. Nu skulde man jo tro, at den Mand, der havde købt Hesten, fik fri Hjemrejse til den fra Nyborg til København og fik de Penge, han havde betalt pr. Efterkrav. Dog, det gik ikke ganske saadan. Jeg skal oplæse Kendelsen: Da Hesten ikke straks nægtedes Modtagelse, maa Handelen staa ved Magt og Køberen betale Omkostningerne med 81 Kr. 75 Øre. Saa havde han sin Vallak, og hvad der senere er blevet af Vallakken, ved jeg ikke.

Den Gang denne Voldgiftslov blev lavet, var der blandt de Herrer Landboere stor Glæde over, at de nu skulde kunne procedere om deres Heste og deres Kvier, uden at Sagførerne og Dommerne skulde blande sig i det. Den nye Ordning skulde være hurtig, den skulde være billig, den skulde være alt godt. At ikke alt er godt, have de Herrer faaet at se, og jeg kan heller ikke se, at Beløbene ere saa helt ringe, naar vi huske paa, at der i de allerfleste Tilfælde er engageret Sagfører for en, maaske for begge Parter, og Sagførerregningen er udenfor de Summer, her ere nævnte. Jeg skal nævne nogle Eksempler. I almindelig smaa Sager — Sager under 200 Kr. — kan Retsgebyret ved en Domstol vel løbe op til 8—9 Kr. Her er nu en Sag, hvor Genstanden var 130 Kr., og Omkostningerne ere 113 Kr. Og de Omkostninger, der blive paalagte, er ikke